

Βάρις [scribendum Βάρις], ὄς, ἰδος, [et εως : Etym. Gud. c. 104 : Ἡ εὐθεία ἢ βάρις, καὶ κλίνεται τῆς βάρεως. Ὁ κανὼν, ὅσα τὰ ρ ἔχει, τρεῖς αὐτὸ καὶ ἐπὶ γενικῇ. Anecd. Bekk. p. 84, 11 : Τὸν τῆς βάρεως ἐπιπέδηκτότα, et quæ infra citabuntur ejusdem formæ exempla. L. DIND.] ἢ, Navigium, Navis: vox Ionum propria: eos enim peculiariter βάρους vocare τὰς ναῦς testatur Corinthius. [Gregorius Corinth. p. 522: sollemni sibi errore Ionicum vocans quod apud Ionicum scriptorem reperisset, ut pridem monuit Valcken. Anim. ad Ammon. p. 44. L. DIND.] Herod. vero Ægyptiacum quoddam fluvialis navigiū genus ex spina, βάριν nominari auctor est: cujus descriptionem apud eum habes p. 78 meæ edit. [2, 96. Cui loco addendi quos infra citavit Valckenarius. Æschylus Suppl. 874: Αἰγυπτίαν γὰρ βάριν οὐχ ὑπερβορεῖ, qui habet vocabulum etiam v. 836, 882, Pers. 553, ubi est βαρίδεσσι, et 1075, ubi βάρισιν. Diodor. 1, 96 : Συμφωνεῖν δὲ καὶ τὰλλα τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησι καθ' Ἄδου μυθολογούμενα τοῖς ἔτι νῦν γινόμενοις κατ' Αἴγυπτον. Τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ αἰμάτια πλοῖον βάριν καλεῖσθαι... (de cymba Charonis est etiam Anthol. Pal. cap. 7, 67 et 365.) Porphyrus apud Eusebium Præp. p. 198, B, ed. Colon., de cærimoniis Ægyptiacis loquens, τὴν βάριν στήσει. Synesius p. 96, A, item de Ægypto loquens: Ὁ δὲ τὴν βάριν εἶδει κατέβηαι τὴν ἀπὸ τοῦ Αἰθιοποῦ μέρους. Themistius p. 49, B : Ἐν ταῖς βάρεσι πλέουσι διὰ τοῦ Νεῖλου: quos tres locos indicaverat Kœn. ad Gregor. Plutarch. Mor. p. 358, A : Τὴν Ἴσιν ἀναζητεῖν ἐν βάριδι πατυρίνη τὰ ἐλη διεκπέλουσαν. Ammonius denique p. 29 : Βάρις μὲν ἐστὶν Αἰγύπτιον πλοῖον. L. DIND.] Atque adeo apud Eurip. [Iphig. Aul. 297] legimus Βαρβάρους βάριδας, pro barbaras naves. Lycophr. [747] Βάριν appellat Argoam navem, quam et αὐτοκάβδδωλον σκάφος [745] nominat. || Suidæ [Zonaræ c. 373; Etym. M. c. 188, 30; Gud. c. 104, 37; Schol. Lycophr. v. 747; Apostolio apud Albertum ad Hesych.] et Hesych. βάρεις sunt non solum πλοῖα, sed etiam τεῖχη, στοὰι, αὐλαί, πύργοι [Mœnia, Porticus, Aulæ, Turres]: item et σφαῖραι [Pila: pro quo σφῦραι Etym. Gud. Pro τεῖχη schol. Lycophr. v. 747 scribit τοίχους: de quorum nominum permutatione v. Wesseling. ad Diodori vol. 1, p. 654, 15.] Hieron. certe in Jerem. c. 17, Βάρεις dicit esse Turritas domos: et in Osæ c. 9, Magnas et in modum turrium ædificatas domus. Idem in Ps. 44, Pro eo (inquit) quod nos transtulimus Domibus eburneis, quia in Gr. scriptum est ἀπὸ βάρων ἐλεφαντίνων, quidam Latinorum ob verbi ambiguitatem, A gravibus interpretati sunt; quum βάρις verbum sit ἐπιχώριον Παλαιστίνæ, et usque hodie domus ex omni parte conclusæ et in modum ædificatæ turrium ac mœnium publicorum βάρεις appellantur. — Apud Hieron. βάρους perperam scriptum pro βάρις: itidemque βάρων et βάρεις pro βάρων et βάρεις. [Βάρων scriptum etiam apud Zonaræ c. 373. De hac autem signif. Bekk. Anecd. p. 84, 10 : Βάρις κατ' οἰκίας καὶ πλοῖου. Ammonius: Βάρις λέγεται καὶ ἡ μεγάλη οἰκία. Cetera v. infra apud Valckenarium.] Significatione Turris βάρις restituēbat Toupius Emend. vol. 1, p. 328, ab Schæf. indicatus, scriptori cujus locum exhibet Suidas v. καινοπρεπές, Ἀποκλείει τὰς ὄχθας δι' αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, ἐκατέρωθεν σκευάσας Δαρείου, ἐν οἷς βοήθειαν ἀποχωρῶσαν βαλῶν ἐστέρει τὴν πόλιν τῶν ἐκ τῆς θαλάττης ἀγωγίμων, pro Δαρείου corrigens βάρεις, sed relinquens ed. Kusteri sphalma οἷς pro αἷς. || Saxum fundamenti seu fulcri loco positum. Etym. M. : Τινὲς δὲ λέγουσιν αἱ μεγάλαι καὶ ὑπόβαθροι πέτραι, unde corrigendum Gud., ubi scriptum πόλυβαθοι. Ὑπόβαθος autem dicitur quod basis instar supponitur. Photius et Suidas : Ὑπόβαθος, ὑπόβαθος. Hesychius : Ὑπόβασιμον, ὑπόβαθρον. Legendum ὑπόβασμον. || Scamnum s. Lectum. Etym. M. : Σημαίνει καὶ τὴν κλίνην. Schol. Lycophr. v. 747 : Σημαίνει δὲ καὶ θρόνον. || In Etym. Gud. quod scribitur, Βάρις τὸ πλοῖον ἢ πηγή, Αἰσχύλος (Suppl. 882), Βαίνειν ... ἀμψιτροφον, corrigendum fortasse ἢ πύργος. Subjeci his Valckenarii de hoc voc. disputationem, ex juvenili ejus de Byrsa dissertatione (Opusc. vol. 1, p. 143) ab Angl. huc translata. L. DINDON.] [Quia vocabulum βάρις, quo non raro usi fuerunt et alii et veteres antiqui fœderis interpretes, sit ipsum orientale פָּרְוּ, Græca tantum veste indutum, si viris eruditus sit auscultandum, dubitari non potest. Operam igitur ludunt Grammatici, qui vocabuli apud se non nati Græcam accessitum eunt originem.

Phavorinus certe [immo Etym. M.] vocem illam a βάρους deflexam existimat, quia turres, porticus, et quæ plura hac voce designantur, non nisi magno molimine construi possunt ac fabricari: Βάρις, inquit, παρὰ τὸ βάρους, τροπῇ τοῦ βραχέος, σημαίνει δὲ τὸν πύργον, καὶ τὴν κλίνην, καὶ στοᾶν, καὶ πόλιν, παρὰ τὸ μετὰ βίας πολλῆς ἀρρῆναι. Sed, qui ad Amos. 1, v. 12, (ubi vocem פָּרְוּרָא βάρεις reddiderant Aquila et Symmachus) attextuit scholion, vocabulum Syriacum esse credidit: observat enim domus amplas Syriacæ *barais* fuisse dictas: Βάρεις ἐπιχωρίως λέγονται παρὰ Σύροις αἱ μεγάλαι οἰκίαι, quod scholion vir egregius B. Montfauconius in notis ad Hexapl. Orig. cit. l. Amosi appinxit.

Semper utique Alexandrini interpretes domus amplæ, arcis, palatiive significatū hanc vocem usurpaverunt; frequenter illa Hebraicam תּוּרָא reddentes, uti Dan. 8, 2, et alibi, (semel dictionem תּוּרָא אֲבִירָא, pronuntiavit Nehemiæ interpretes, c. 1, v. 1.) frequenter, quæ idem plane significant, voces alias, תּוּרָא videlicet Ps. 48, 3, 13, et תּוּרָא Ps. 45, 9, ubi תּוּרָא תּוּרָא a palatiis eburneis, vertunt ἀπὸ βάρων ἐλεφαντίνων ad quem l. omnino consulendus est Joh. Drusius Animadv. lib. 2, c. 44. Huc refer illa, quæ apud Suidam legas et Phavorinum [et Zonar. c. 373]: Βάρεις ἐλεφαντίνου, αἱ πανταχοῦ τῆς γῆς ἐκκλησίαι, μὴ δὲ τῇ πιστεῖ, ἐν αἷς γεραίρεται ὁ θεός: quæ verba ex aliquo in illum Psaltis locum commentatore descripsisse Suidam judicat Lud. Kusterus. Basilium evolvo, qui in hanc Ps. l. p. 190: Βάρεις, inquit, οἱ μέγιστοι τῶν οἰκων λέγονται. Aquila quoque, Symmachus, Theodotion, ac reliqui, quorum fragmenta collegit laud. Montfaucon, in exprimenda voce תּוּרָא eodem usi fuerunt vocabulo, sicuti ex lexicis, quæ vir eruditus Origenis Hexaplis subtexit, disci potest. Aquila, Prov. 18, 19, pro תּוּרָא תּוּרָא ὡς μοχλὸς βάρους habet. Ubi βάρεις eandem vocem vertit Aquila, Amos. 2, 5, οἰκῆσεις scripsit Theodotion: qui tamen Isai. 23, 15, תּוּרָא תּוּרָא תּוּרָא ἐξήγειραν βάρεις αὐτῆς reddiderat. Pro ipso תּוּרָא תּוּרָא, quod Alexandr. οἰκῆσεις interpretati fuerant, incertus quidam βάρεις posuit.

Hesychius ac Suidas vocem exposuerunt murum, porticum, turrim, palatium, munimentum, ac urbem. Hesychius: Βάρεις ... τεῖχος, ἢ στοὰ ἢ πύργος. Præter illa Suidas habet: Βάρεις ... αὐλαί, Σφαῖραι (σφουραι legendum censuit vir peritissimus G. D'Arnaud). Quo murorum firmet significatum, locum ex Juliano, (illum enim hic respici docuit me cl. D'Arnaud [Kusterus: «Hæc sunt verba Juliani imperatoris de Musonio philosopho, ut discimus ex Suida infra v. Μουσωνίως.» Idem: «Scribe βάρων, a βάρις: ut a πόλις, πόλεων. Βάρων vero est a neutro βάρους, onus.» Βάρων scriptum etiam s. v. Μουσωνίως, et in Glossa hinc petita βάρων, τεῖχων, ut Suidas certe βάρων non βάρων scripserit. L. DIND.) adducit: Ὁ δὲ ἐπιπέδω βάρων, τούτῃ τε τεῖχων, ille vero βάρων, murorum, gerebat curam; paulo post: βάρις δὲ, ait, στοὰ καὶ πόλις. Eadem reperio apud Phavorinum nisi quod βάρεις ipsi quoque sint μεγάλαι καὶ ὑπόβαθροι πέτραι, grandes lapides, sive fulcra. Sed si ex Hebr. vocabulo τὸ βάρις fuerit formatum, principem arcis significatum voci adscribere debuissent Lexicographi, a quo reliquæ notiones commode fluxisse censi possent.

Genuinum vocis ac primarium significatum pressius sequuntur Ephorus, ac Posidippus, quorum hic vocem domum exponit, ille vero plures domus in unum collectas, apud Stephanum Byzant.: Βάρεις, πόλις λέγεται βάρις ἢ οἰκία, ὡς Πισιδικῆος καὶ ἡ συνοικία, ὡς Ἐφορος. [Priorem significacionis οἰκία testem citat etiam Ammonius p. 29. L. DIND.] Ambo profecto bene! Baris etenim primum quidem unica οἰκία dicebatur, sed, quum crescens hominum multitudo, pluribus circa eam extructis tuguriis, vicum efficeret, ipsi dein illi collectioni Baris indita fuit appellatio, quin imo συνοικία mœnibus lapsu temporis inclusa, veterem nihilominus conservavit denominationem. Urbem Italiæ memorant Geographi Ὀυεράθον, antiquitus Βάρων dictam. Barium Festo memoratur, ubi, «Barium,» inquit, «urbem Italiæ appellaverunt conditores ejus expulsi ex insula Bara, quæ non longe est a Brundusio.» Eandem procul dubio innuit Horatius, ubi iter suum Roma Brundusium describit, Sermon. 1, Sat. 5, v. 97: Postera tempestas melior: via

pejor, adusque Bari moenia piscost. Ad quem locum Cruquianus interpres scribit : Barium civitas est Apuliæ, alia autem est, quæ Grammatico Theodisto dicta est Baris.

Verum enimvero, præter illa quæ memoravimus, voc. Βάρης navim quoque apud Græcos designavit : primariam quinimo hanc vocis fuisse significationem ex iis, quos memoravi, Grammaticis, jure merito quis colligerit. Non solum Suidas Βάρεις, πλοία, et Phavor. Βάρεις τὰ πλοία, καὶ Βάρεις τὰς ναῦς, λέγουσιν αὐτῶν : sed et plus una vice hunc significationem vocis attribuit Hesychius, et in v., et in Ἀβάρης mediterraneum, qui navibus plerumque caret, ἄβαριν dictum notat : Ἀβάρης δ' ἠπειρώτης, (Arcadas scribit Homeri Schol. : Διὰ τὸ ἐν μεσογείῳ τῆς Πελοποννήσου αὐτοὺς οἰκοῦντας ἀπειρούς εἶναι τῶν κατὰ θάλασσαν ἔργων, ad Iliados B, 612, ... Ὁδ' σφι θάλασσα ἔργα μεμήλει) καὶ μὴ ἔχων Βάρην. Idem : Βουβάρας, (Classis navalis Persarum præfectus Βάρης nomine memoratur Herodoto l. 4, c. 203 : Βάρης ... ὁ τοῦ ναυτικῆς στρατοῦ στρατηγός) μεγαλοναύτης, παρὰ τὴν Βάρην et Βουβάρις (Salm. pro Βουβάρις), νεὸς ὄνομα παρὰ Φιλίστω. Aliibi rursus : Βαρπύργος (sic depravate legitur), πορμῆιο περὶ ἀμφοδῶν, ad quem locum in ora alterius Bibliothecæ Franeq. Codicis adscriptus Joh. Fungerus : « Vera lectio est : Βάρης, πύργος, πορμῆιον π. ἀ. In Psalmis sæpe occurrit hæc vox, ut Ps. 122, (v. 7), πορμῆοις. Origine Hebr. dictio, nam בָּרְבַר palatum, Basilica, Soping. » Hoc modo locum constituit Palmerius : β. π. πορμῆιον ἑπὶ ἀμφοδῶν, quæ vertit : baris, turris, ponto (seu navis transmissoria) ad jumenta transfretanda. Si quis audaciorem conjecturam probaverit, ea, quæ Glossographum scripsisse arbitrer : Βάρης, πύργος, πορμῆιον παρ' Αἴγυπτίους. [Legendum esse περιάμφοδον, Turris, satis probavit Albertus.] Apud Ægyptios certe πορμῆια talia Βάρεις fuisse nuncupata, inter eruditos constat. Omnium facile princeps Jos. Scaliger, in notis ad fragm. p. 44, De Baride, inquit, Ægyptia navi multi meminerunt, Herodotus, Diodorus, alii. Apud Herodotum, tribus in locis, navigiorum illo nomine insignitorum memoriam reperit. L. 2, c. 41, navim, quæ ex insula Prosopitide missa, ad singulas civitates appellebat, ut in eam sepeliendi boves immitterentur, Βάρην nuncupat. Βάρης eidem dicitur, quæ in urbem Bubastin Dianæ sacra facturos deferebat, ibid. c. 60, ubi magnam utriusque sexus ἐν ἐκάστῃ Βάρη scribit fuisse hominum multitudinem, quorum plures, ἐγγυρῆσαντες τὴν Βάρην τῇ γῆ, palantes per civitates discurrebant, etc. Capite denique ejusdem lib. 2, 96, onerariæ, quam accuratissime depingit, Ægyptiorum navi nomen Βάρης ab indigenis impositum fuisse adnotat, τοῦτο γὰρ δὴ, inquit, ὄνομά ἐστι τοῖσι πλοίοισι τοῖτοισι, numero autem hæc navigia apud ipsos fuisse longe plurima indicat, quum addit : Ἐστὶ δὲ σφι τὰ πλοία ταῦτα πληθεὶ πολλά. Conf. Jungermann. ad Poll. 1, 82, ubi Βάρεις, πορμῆιον.

Sed præterea Eschylus quoque Persicas naves Βαρῶν vocabulo appellat, in Persis v. 552 : Ἐέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως Βαρῶν πορτίαις. Ad quem locum antiquus Tragicus commentator naves illas ab urbe quadam Persidos, Baris dicta, denominationem suam traxisse opinatur. Ὁ Ἐέρξης δὲ, ait, πάντα τὰ κακὰ δηλονότι ἐπέσπε καὶ ἐπισπάσατο ταῖς Βαρῶν, ναυσὶ, ταῖς ἀπὸ τῆς Βάρειος οὔσαις [ἤτις ἐστὶ πόλις Περσίδος, ἐξ ἧς καὶ αἱ νῆες Βαρῆδες] πάσας γὰρ κατέθραυσεν ἐκείσε.

Cymba, qua ad inferos deferebantur umbræ defunctorum, Βάρης dicitur, in epigrammate, quo loquens introducit Diogenes Cynicus. Partem ejus profert Suidas v. Βάρης : Δέξαι μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βρῆθεται ἀκρυόεσσα Βάρης ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένειν. Reddo : Quamvis cymba gemat tristi sub pondere pressa, Me tamen hac Cynicum suscipe Diogenem.

Cætera vocabulum hoc significatu obvium Ægypto originem suam debere, ex Oriente saltem repetitum, forsân affirmari posset : sitne in Orientalibus linguis superstes radix, a qua non incommode potuerit prospere, disquirere licet. Vir quidam eruditus, vocabuli significatus, quo cymbam denotat, in Hebr.

בָּרָבָר originem se reperisse existimat. Licet enim foreæ, puteive notio vocis בָּרָבָר sit præcipua, altera tamen sepulcri eidem etiam adhæsit ; procul omni dubio, quod et vetustissimi ævi homines in speluncis locisve subterraneis sepeliebantur, uti, ne alia jam adducam, vel ex sola Patriarcharum, quam tradit Moses, historia liquet quam clarissime. Recte igitur puteus et sepulcrum eadem voce nuncupari potuerunt, quum vetustissimum genus sepulture in puteis fuerit, sicuti tradit etiam Festus in v. Puticuli. Ita quoque Varro l. 4 de L. L. col. m. 8 : « Extra oppida a puteis Puticulæ, quod ibi in puteis obreabantur homines. »

Nic. vero Fullerus, peritissimus Philologus, naves, Βάρεις, ab Hebr. בָּרְבַר, domum altam ac turritam dicente, conjicit denominatas, propter similitudinem videlicet, quæ veterum navigiis cum altis intercedebat ædificiis, quam similitudinem paucis, sed, ut solet, erudite monstrat, Misc. S. lib. 2, c. 1 sub finem. Nec est, cur quis temere hanc opinionem, ut minus verosimilem, explodat, quum simili exemplo firmari possit ac stabiliri. Sæpe scilicet apud veteres a figura, quam cum aliis rebus habebant communem, naves fuerunt nuncupatæ. « Pristis (verba sunt Nonii Marcelli De propriet. sermon. c. 13, § 13) navigii genus a forma pristimum marinarum, quæ longi corporis sunt, sed angusti. Claudius rerum Romanarum lib. 12 : Quinque pristis, navigium ea forma a marina bellua dictum est. Virgilius libro quinto (v. 126) : Velocem Mnestheus agit acri remige Pristim. Et (Æn. 10, 211) : Frons hominem præfert, in Pristim desinit alvus. » Non audiendus est Servius, dum ad Virg. Æn. 3, 427, de navi Pristis, de bellua vero Pistrix dici observat. In Hesychio scribitur Κυπρίστις ζῶν τι, sed legi debet : Κυνοστρ. Πρῆστις dicitur Phavorino belluæ marinæ species, εἶδος κήτους θαλασσίου, ἢ λεγομένη μάλλη. In voce κήτος legitur μάλλη. Credideram legendum βάλη pro φάλη. Hesych. φάλαι, φάλαινα. Balænam enim belluam marinam ipsam dicunt esse pristim, ipsam esse cetum, inquit Festus in v. balæna.

Navim, ob similitudinem cum bellua marina, κήτος dictam diserte innuit Conon Grammaticus, Narrat. 40 inter historiæ Poet. scriptores a Th. Gale ed. p. 284, ubi ab aliis diversus, fabulam de Andromeda enarrat, eam scilicet a Phœnico quodam, quasi inscio patre, inquit, navi fuisse avectam, cui, sive ob similitudinem cum bellua, seu forte fortuna, κήτος fuerit nomen : Φοίνικας δ' ἀρπάζαντος νῆτ', (κήτος δ' αὐτὴ ἐκαλεῖτο, ἢ μίμησιν ἔχουσα τοῦ ζῴου, ἢ καὶ κατὰ τύχην) ἢ Ἀνδρομέδα, ὡς κατὰ ἄγνοιαν τοῦ πατρὸς ἀρπαζομένη, ἀνωλοφύρατό τε καὶ μετ' οὐμωγῆς τοὺς βοηθῆσαντας ἀνεκαλεῖτο. Cetus, qui, ab iracundo Neptuno emissus, Trojanorum terras devastabat, Palæphato quidem Περί ἀπίστων c. 38, judice, fuit ἀνὴρ βασιλεὺς μέγας, καὶ πολλὴν ἔχων δύναμιν, καὶ ναυτικὸν πολὺ ... ὃ ὄνομα Κήτων. Recte quidem hactenus, si navim, a quodam Rege contra Trojanos missam, ceti nomine notam, ista fabula involutam censeamus, nisi cum J. G. Vossio De Theol. gentil. l. 1, c. 23, p. m. 172, navim ceti ἐπίσημον præferentem fuisse conjectare malueris. Sed Hyginus, ubi fabulam de ceto tangit, adducam, ut locum ejus levissimo opere pristino restituam nitori. « Neptunus (inquit fabula 89) cetum misit qui Trojam vexaret. Ob quam causam Rex ad Apollinem misit, consultum. Apollo iratus ita respondit, si Trojanorum virgines Ceto religatæ fuissent, finem pestilentiæ futuram. » Quum similem locutionem in Hygino non reperirem, mendum in voce Ceto latere suspicabar, nec dubitabam fere, quin Hyginus scripsisset : si Trojanorum virgines cauti religatæ fuissent, quia statim subjungebat Mythographus : « quum complures consumptæ essent, et Hesione (malim, Hesiones) sors exisset, et petris religata esset. » Sed et succurrebat, Ovidium, ubi de Andromeda caneret, eadem usum loquendi formula, Met. 4, 671 : Quam simul ad duras religatam brachia cautes Vidit Abantiades. Recte autem promontorium circa Trojam eximie cautes dicere potuit Hyginus. Cautem illam Agamiam

dictam tradit Hellenicus apud Steph. in Ἀγάμεια. Hesychius: Ἀγαμία, ἐνθα αἱ παρθέναι ἐξαιθίζοντο τῷ χύτρῳ, τινές, αἱ δὲ, πολίχνην. Apud Apollodor. Biblioth. l. 2, p. 113 Hesione alligata fuisse dicitur ταῖς πλησίον τῆς θαλάσσης πέτραις.

Potuit igitur, ut ad propositum tandem redeam, navis a figura sibi cum domibus altis cognata, Baridos facillime traxisse nomen.

Verum, dum accuratius omnes, quos Græca vox βάρικ induit, significatus revolve, de etymologiarum fallaci studio aliquantisper edoctus, eo pene delabor, ut nulla plane Hebraici בריה in hocce vocabulo animadvertam vestigia, idque cum Phavorino a Græca voce βάρος, pondus, grandem molem significante, derivandum statuam. Convenit in primis significatus, patitur sermonis Græci analogia, ut a βάρος descendat βάρικ. Dantur tamen alia, quæ huic originationi obstant. Potius igitur nil quidquam statuo, quam quid temere.

[Videtur Βάρικ dicta fuisse παρὰ τὸ πλέκεσθαι, quod ex byblyo vel papyro texeretur. Erat enim πλέγμα βύβλινον. Πλέκω vero, texere, Ægyptii lingua sua videntur dixisse ΒΑΡ, vel ΒΗΡ, sive ΒΙΡ. Inde existimo esse ΒΙΡ, σκυρίς, seu corbis, Marc. 8, 8. Cogitandum, an non ipsum Papyri nomen ab hac origine descenderit. Јавлонски, scriptorum locis supra citatis addens Pignor. in Expl. Tabulæ Isiacæ p. 26 vers. et 36 ed. Francof., Galeum ad Iambl. de Myst. p. 285.]

Denturne alia vocabula, in quibus certiora Hebraici בריה appareant vestigia, paucis, priusquam finem huic dissertationi imponam, explorandum est. Μαριάβα, μητρόπολις Σαβαίων Stephano audit, Plinius Histor. Natur. l. 6, c. 28, Mariaba, inquit, Baramalacum, quam postremam vocem בריה מלכא palatium regium vertendam, non absone viri docti ad illum Plinii l. est conjectura. Quid si illud ipsum בריה in urbium quarundam Mesopotamiæ nominibus delitesceret? Aliquis certe Bara vocatas recehset anonymus Ravennas, Cosmosgr. l. 2, c. 13. Bina adhuc nomina proferam, quæ lubens Phœnicia crediderim, ac voci nostræ adfina originem debere. Altera est Μαριάμια, quæ eodem Stephano auctore πόλις fuerit Φοινίκων, Ptolemæo Μαριάμη dicta, indigenis fortasse 𐤁𐤓𐤁𐤀 בiriam, Buriam, arx vetusta ac princeps fuit vocata, unde dein Græci Μαριάμη finxerint. Eo sane significato vox 𐤁𐤓 apud Arabas gaudet, quin eodem Hebr. 𐤁𐤓 2 Sam. 20, 19 venit, ubi urbs Abel vocatur 𐤁𐤓𐤁𐤀 בירא mater in Israele, vetusta scilicet nec incelebris. Sic etiam μήτηρ occurrit pro metropoli, in epigrammate Thessalonicensis Antipatri, quod, cum ejusdem auctoris aliis opusculis, ab elegantissimo Boivinio juniore collectis, exstat in Mémoires de littérature de l'Acad. roy. des Inscr. t. 2, p. 1, p. 398: Σὺ μὲ, Θρησικήσιν αὐλησφόρε, Θεσσαλονίκη Μήτηρ ἢ πάσης πέμψε Μακεδονίης, Ad te, Thraciæ victor, me mittit totius Macedoniae metropolis Thessalonica.

Sed et arx Orientis munita Barbalissus dicitur Stephano: Βαρβαλισσός, φρούριον τῆς ἐν τετραγισμένον, Ptolemæo Βαρβαρισσός. Gentile quoque, ex numo, sed depravatus adfertur ΒΙΡΡΑΝΑΘΗΝΩΝ, pro quo Βαρβαλισσῆων sculptum fuisse, qui hæc adducit, credit L. Holstenius. Forsan ex hisce tribus verum nomen cogi posset: Βαρβαλισσός sive potius Βιββαρισσός. Si prior vera sit lectio, in Oriente enuntiatum fere fuit *bira lissa* בריה לרה sive Buralissa, verusque significatus ab insecio Stephano fuit traditus, dum φρούριον τετραγισμένον, arcem munitam, eam vocavit. Si quidem verbum 𐤁𐤓 olim usitatum, hodie apud Arabas in 𐤁𐤓 superstes, compingendi, colligandi, ac firmandi polluit significato, unde præter alia dimanat vocabulum 𐤁𐤓𐤁𐤀 ملز, quo quidquid firmum est ac validum designant. Sin vero alteram lectionem prætuleris, Βιββαρισσός potestate sua idem prorsus dicit, sed scriptum fere fuit בריה רצה, burarissa, arx munita. 𐤁𐤓 sane firmandi gerit significationem, cuius verbi derivatum legi putem in 𐤁𐤓𐤁𐤀 פְּרִיסָא, nomine

cujusdam loci, cuius Num. 33, 21 sq. sed obscurior reperitur mentio.

Mons Armeniæ Βάρικ.

Conservavit locum [Nicolai Damasceni] Josephus Antiq. Jud. 1, 4: Ἔστιν ὑπὲρ Μινυάδα, inquit auctor, μέγα ὄρος κατὰ τὴν Ἀρμενίαν, Βάρικ λεγόμενον, εἰς δὲ πολλοὺς συμφυγόντας ἐπὶ τοῦ κατακλισμοῦ λόγος ἔχει περισηθῆναι καὶ τινα ἐπὶ λάρνακος ὀνομαζόμενον ἐπὶ τὴν ἀκρόρειαν ὄκειλαι. Licet Bochartus Phaleg. l. 1, c. 3, Nos latet, inquit, cur Baris vocetur ille mons, in quo substitit arca, ex sæcundo nihilominus ingenii vasta eruditione instructissimi penu varias depromsit conjecturas: conjicit enim, vel nomen istud a Græcis monti fuisse impositum, apud quos βάρικ erat navigii genus; vel ab Armeniis, qui sub nomine Baridos Deam coluerint; sive vocem ab Hebr. בריה esse deflexam, quia in illo ipso monte cum Noacho, ac posteris ipsius, Deus sædus icerat; quibus tamen aliam longe præfert conjecturam, qua vocabulum Βάρικ ex lingua Arabica exitum exponi posse ostendit a v. 𐤁𐤓 exivit foras (imo etiam, manifestus evasit, postquam latitasset). Hanc hariolationem ex Josepho reddit veræ simillimam, quippe qui ἀποβάτηριον scribit τὸν τόπον τοῦτον (quo nempe ex arca egressus fuerat Noach) Ἀρμενίαι καλοῦσι.

Josephus Scaliger ad illum ipsum Nic. Damasc. locum in notis ad fragmenta vett. operi de E. T. subjuncta, p. 44, βάρικ quidem ab Hebr. בריה deflexum arbitratur, hoc vero in loco Armeniæ montem, in quo arca substitisse dicebatur, Barin, non quod sibi ullum fuerit palatium, sed quia et prægrandes naves et in sublime eductæ Barides dicuntur, (locus Propertii, quem tangit vir illustris, reperitur l. 3, el. 10, v. 44: Romanamque tubam crepitanti pellere sistro, Baridos et contis nostra Liburna sequi) ab arca Noæ denominationem traxisse. Rectius equidem Scaligero Fullerio Miscell. S. l. 1, c. 4, montem a Deæ Baridos templo Barin dictum censuit, templum vero a navigio Noæ, quod quomodo a nave potuerit accipere nomen, alibi docte declarat. Alii alia conjiciunt. Vid. not. ad istum Josephi l.

Unde ego vocem dimanasse arbitrer, non erit difficile colligere; ex eodem scilicet בריה, firmum quid, validum ac excelsum significante, aut alia voce, quæ cum illa arctam habuerit adfinitatem; ut ita Βάρικ mihi nihil aliud dicat quam montem excelsum, qualem fuisse, in quo arca substitit, in comperto est. Nec quenquam abjectum 𐤁𐤓 heic iterum morari poterit, qui, quæ antea monuimus, animadverterit. Quin imo nec illi obstiterim, qui eidem origini Deæ Baridis (Βάριδος) nomen adscribere in animum induxerit. VALCKENAR.]

[Βάρικ, Baris, mons Armeniæ. Nicolaus Dam. p. 497 ed. Vales., sive apud Josephum Ant. 1, 3. || Βάρικ, 𐤁𐤓, urbs Pisidiæ apud Ptolem. 5, 5 et Hieroclem p. 673, ubi v. Wesseling. Steph. Byz.: Βάρικ, πόλις, τὸ ἐθνικὸν Βαρίτης, incertum quam urbem dicens. Urbem Persiæ Barin memorat Schol. Æsch. Pers. 552, sed quam de suo commentus videtur. L. DINDORF.]